

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/273/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212219777
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4212219777.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členov senátu JUDr. Borisa Minksa a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 9. januára 2015 č. k. 10C/397/2012-59 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 44 ods. 6, 7, 8, § 238 ods. 1, 2, § 240 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti. Zo spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 6Er/771/2005 zistil, že dňa 04. 11. 2005 bola začatá exekúcia na základe návrhu na vykonanie exekúcie, doručeného súdnemu exekútorovi Dr. Ľubomírovi Pekárovi, so sídlom Šaľa, P. Pázmaňa 51/19. Dňa 10. 11. 2005 bola exekučnému súdu doručená žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Poverením Okresného súdu Komárno zo dňa 18. 11. 2005 bol poverený vykonaním exekúcie exekútor Dr. Ľudovít Pekár. Dňa 22. 11. 2010 bol exekučnému súdu doručený návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, ktorým navrhol poveriť vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Záhradnícka 62, Bratislava. Na základe žiadosti exekučného súdu pôvodný exekútor doručil dňa 16. 06. 2011 svoje vyjadrenie k návrhu na zmenu súdneho exekútora spolu s rozpisom trov exekúcie. Uznesením Okresného súdu Komárno č. k. 6Er/771/2005-15 zo dňa 21. 06. 2011, právoplatným dňa 27. 07. 2011, bolo návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovené a vykonaním exekúcie bol poverený súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý. V danom prípade súd dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Pri posudzovaní námietky premlčania, vznesenej odporcom, súd vychádzal z tej skutočnosti, že návrh na zmenu exekútora bol exekučnému súdu doručený dňa 22. 11. 2010, pričom o zmene súdneho exekútora bolo rozhodnuté uznesením Okresného súdu Komárno 6Er/771/2005-15 zo dňa 21. 06. 2011. Žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku bola odporcovi doručená 23. 04. 2012. Citované uznesenie bolo doručené právnomu zástupcovi oprávneného až po jeho vydaní, teda až po 21. 06. 2011. Trojročná subjektívna premlčacia doba uvedená v § 19 ods. 1 Exekučného poriadku začala plynúť až dňom doručenia uznesenia právnomu zástupcovi oprávneného, pretože až vtedy oprávnený nadobudol vedomosť o vzniku prípadnej škody, kto za ňu zodpovedá, ktorý orgán štátu ju spôsobil a

aký je jej orientačný rozsah. Návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody si navrhovateľ uplatnil u odporcu dňa 23. 04. 2012, odkedy premlčacia doba počas 6 mesiacov neplynula a návrh na začatie konania navrhovateľ podal na súde dňa 27. 09. 2012, takže nedošlo k márnemu uplynutiu trojročnej premlčacej lehoty. Z uvedeného je zrejmé, že námietka premlčania, vznesená odporcom, je bezdôvodná. K podmienke uplatnenia nároku na súde a to predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody príslušným orgánom súd poukázal na to, že v zmysle vyjadrenia odporcu mu boli dňa 23. 04. 2012 doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Je pravdou, že už dňa 27. 09. 2012 bol súdu doručený návrh vo veci, a teda nebol podaný po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr, súd však poukázal na to, že ku dňu rozhodovania súdu vo veci samej v tejto právnej veci rozsudkom vyhláseným na pojednávaní dňa 09. 01. 2015, lehota 6 mesiacov už uplynula. Vzhľadom na to, že exekúcia začala dňa 04. 11. 2005, na posúdenie veci bolo potrebné použiť ustanovenie § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 09. 2005 do 30. 11. 2006. Uvedená právna norma ustanovila povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného. Je nepochybné, že lehota na vydanie rozhodnutia o zmene súdneho exekútora síce nebola dodržaná, avšak aby exekučný súd mohol vyhovieť žiadosti oprávneného o zmene súdneho exekútora, bolo potrebné vyzvať pôvodného súdneho exekútora na predloženie exekučného spisu a vyúčtovania trov exekúcie. V zmysle právnej úpravy v prípade podania návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora účinky pôvodného návrhu na vykonanie exekúcie zostávajú zachované, a preto v súvislosti s nerozhodnutím exekučného súdu v zákonnej lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody a ani nemateriálnej ujmy navrhovateľovi, čím nie je splnený predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorým je existencia škody. Nie každé nedodržanie zákonnej lehoty sa automaticky považuje za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Súd poukázal na názor Ústavného súdu SR, podľa ktorého porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (nález Ústavného súdu SR z 7. mája 2013 sp. zn. IV. ÚS 471/2012-75). Ďalej je nutné zdôrazniť, že súd vo svojej rozhodovacej činnosti na zákonom ustanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno vnímať izolovane a oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Na základe uvedeného exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora konal priebežne, bez zbytočných prieťahov a nebol preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu. Tým je nutné konštatovať, že nie je splnený ani predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorým je nesprávny úradný postup. Splnený tak nemôže byť ani posledný predpoklad, ktorým je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, pretože nesprávny úradný postup a ani škoda zistené neboli. Znalecký posudok č. 1/2013 a znalecký posudok č. 1/2014, ktoré si v priebehu konania dal vypracovať navrhovateľ, sú pre súdenú vec bez väčšieho významu. Znalecký posudok č. 1/2013 rieši otázku rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch v práve Európskej únie, pričom z hľadiska posúdenia včasnosti vydania rozhodnutia exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora nemá žiadny dosah a použitie. Znalecký posudok č. 1/2014 stanovuje výšku majetkovej škody navrhovateľa. Tento znalecký posudok pre súdenú vec nie je dôležitým dôkazným prostriedkom, pretože predpoklad škody je bezpredmetný, vzhľadom na skutočnosť, že v konaní nie sú preukázané všetky tri predpoklady nároku na náhradu škody nesprávnym úradným postupom, ktorými sú: nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, právo na ich náhradu nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ odvolanie, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci. Súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené.

Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Ďalej uviedol, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Uviedol tiež, že navrhovateľ predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Súd 1. stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s týmto znaleckým posudkom, pretože zo znaleckého posudku vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. Záverom uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 OSP bez prejednávania na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, keďže súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

Navrhovateľ sa podaným návrhom od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 387,24 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý mal spočívať v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno v exekučnej veci sp. zn. 6Er/771/2005. Exekučným titulom v tejto veci bola notárska zápisnica spísaná notárom JUDr. Ondrejcom Ďuriačom dňa 18. 06. 2005 N 2797/2005, NZ 27832/2005.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“), ktorý na danú vec dopadá, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení účinnom do 30. 11. 2006 oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 240 ods. 1 Exekučného poriadku konania začaté pred 1. decembrom 2006 sa dokončia podľa doterajších právnych predpisov, ak odseky 2 až 4 alebo osobitný predpis neustanovujú inak.

Podľa § 240 ods. 2 veta prvá Exekučného poriadku ustanovenie § 44 ods. 7 sa použije aj na konania začaté pred 1. decembrom 2006, v ktorých súd ešte neudelil exekútorovi písomné poverenie na vykonanie exekúcie.

Zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov je osobitným zákonom upravujúcim zákonné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom je zodpovednosť objektívna bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zák. č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné - kumulatívne spojenie všetkých troch základných predpokladov, je zjavné, že bez zistenia prvého predpokladu - nesprávneho úradného postupu nie je už potom dôvodné skúmať existenciu vzniku škody, či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak ich preukáže, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže.

V preskúmvanej veci sa navrhovateľ domáhal od odporcu zaplata škody v sume 175 eur a nemajetkovej ujmy v sume 387,24 eura v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Komárno v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 6Er/771/2005. Navrhovateľ nesprávny úradný postup charakterizoval nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote, ale až s omeškaním viac ako 215 dní, nesústredenosťou a zbytočnými prietahmi v exekučnom konaní.

Odvolací súd, vychádzajúc z dokazovania súdom prvého stupňa zistil, že exekúcia v danej veci začala dňa 04. 11. 2005 doručením návrhu oprávneného na začatie exekúcie súdному exekútorovi. Súdnym exekútorom podaným na Okresnom súde Komárno žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 10. 11. 2005 pre vymoženú sumu 14.400,- Sk s prísl. proti povinnému: X. Z., E. XXX/XXX, T. X.,

na základe exekučného titulu - notárskej zápisnice č. N 2797/2005, Nz 27832/2005, vydanéj Notárskym úradom JUDr. Ondrej Ďuriač, so sídlom v Partizánskom, Flöglova 8. Exekučný súd vydal dňa 18. 11. 2005 poverenie súdnemu exekútorovi JUDr. Ľubomírovi Pekárovi na vykonanie exekúcie. Dňa 22. 11. 2010 bol doručený exekučnému súdu návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, o ktorom Okresný súd Nové Zámky rozhodol uznesením zo dňa 21. 06. 2011 č. k. 6Er/771/2005-15 tak, že návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovel a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorový úrad Bratislava, Záhradnícka 60. Rozhodnutiu o návrhu na zmenu súdneho exekútora predchádzalo doručenie stanoviska pôvodného exekútora k tomuto návrhu, dňa 16. 06. 2011 exekučnému súdu.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, z ktorého vyvodil aj správne právne závery. Stotožňuje sa s názorom súdu prvého stupňa, že v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora k žiadnej škode nemôže dôjsť, keďže pôvodný exekútor má podľa zákona oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Súd prvého stupňa ustálil správny právny záver, keď uviedol, že na rozhodnutie exekučného súdu o žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora platila zákonná 30-dňová lehota, a to v zmysle ustanovenia § 44 ods. 7 Exekučného poriadku, účinného do 30. 11. 2006, keď podľa ustanovenia § 240 ods. 1 Exekučného poriadku konania začaté pred 1. decembrom 2006 sa dokončia podľa doterajších právnych predpisov, pričom je súčasne zrejmé, že exekučný súd pred 01. 12. 2006 udelil exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie (§ 240 ods. 2 Exekučného poriadku). I keď z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa je zrejmé, že exekučný súd o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote nerozhodol, navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik podmienok na priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy, keď v konaní nepreukázal ani vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi navrhovateľom tvrdenou škodou a postupom súdu v predmetnej exekučnej veci. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom platí, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Samotné nedodržanie lehoty nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré majú vplyv na jej plynutie. Vychádzajúc z okolností daného prípadu odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 OSP rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, k odvolacím dôvodom navrhovateľa dodáva, že keďže navrhovateľ postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 OSP).

K aplikácii novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 v znení účinnom ku dňu začatia tohto konania a podania návrhu na vydanie poverenia, teda ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v správnom znení, preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná. Nedošlo teda k interpretácii hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, ako uvádzal navrhovateľ v odvolaní, a teda nebol ani aplikovaný princíp priamej retroaktivity. K trvaniu stavu právnej neistoty odvolací súd uvádza, že rozhodnutím súdu o návrhu navrhovateľa ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora v primeranej lehote, za súčasnej povinnosti a oprávnenia pôvodného súdneho exekútora vykonávať úkony exekučného konania, nemohlo dôjsť ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neprijateľný. Keďže v prejednávanej veci nebolo preukázané naplnenie základných predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (vznik škody, príčinná súvislosť medzi navrhovateľom tvrdenou škodou a postupom súdu v predmetnej exekučnej veci), nebolo potrebné už ani vykonávať ďalšie dôkazy za účelom preukázania materiálnej škody navrhovateľa. Súd v danej veci správne aplikoval platné právo

a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. Nakoľko v danej veci nebol navrhovateľom podaný návrh na prerušenie konania, ako uvádza navrhovateľ v odvolaní, súd prvého stupňa nemohol o takomto návrhu navrhovateľa ani rozhodovať. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému odporcovi v odvolacom konaní trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.